

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžhu/2/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211081
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012211081.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: PRK Partners, s.r.o., Hurbanovo námestie 3, Bratislava, IČO: 35978643, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, Drieňová 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2012-019-II/32E/PMÚ SR/2012 zo dňa 26. septembra 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 2595/2012-63 zo dňa 15. júla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 2595/2012-63 zo dňa 15. júla 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.") žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že podľa § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám") ustanovuje, že povinná osoba (žalovaný) obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy. Zákon pojem „výkon kontroly" nedefinuje, ale odkazuje na osobitné predpisy, medzi ktoré možno zaradiť aj zákon č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOHS"), ktorý vo svojich ustanoveniach upravuje právomoc žalovaného, a síce „kontrolu koncentrácií".

Prvostupňový súd zdôrazňuje, že právo na informácie je právom ústavným, nie však právom absolútnym. Možno ho obmedziť, ak tak ustanoví zákon v prípade, že ide o opatrenia v demokratickej

spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Prvostupňový súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že zákon o slobodnom prístupe k informáciám je postavený na zásade „čo nie je tajné, je verejné“, ale na tomto mieste je nevyhnutné zaoberať sa vymedzením toho, čo je „tajné“, aby nedošlo k porušeniu žalobcovho práva na informácie a zároveň extenzívnym výkladom práva na informácie nebolo zasiahnuté do práv iných osôb, resp. nebola ohrozená bezpečnosť štátu, verejného poriadku, verejného zdravia a mravnosti.

Prvostupňový súd má za to, že žalovaný rozhodol zákonným a vecne správnym spôsobom a v súlade so zákonom o slobodnom prístupe k informáciám. Uvádza, že obmedzenie práva na prístup k týmto druhom informácií je daná ochrana jednak verejného záujmu na vykonávaní kontroly, dohľadu alebo dozoru, tak aby predčasným únikom informácií nedošlo k zmareniu týchto procesov a zároveň je tak chránený aj individuálny záujem subjektov, ktorých sa výkon kontroly, dohľadu alebo dozoru týka. V procese prebiehajúcej kontroly by totižto mohlo dôjsť k negatívnemu zásahu do práv kontrolovaných subjektov tým, že medzi sprístupňovanými dokumentmi sa môžu nachádzať také informácie, na ktorých nezverejnení majú účastníci konania legitímny záujem.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

V odvolaní žalobca uvádza, že mu bola prvostupňovým súdom odňatá možnosť konať pred súdom, keď prvostupňový súd nad rámec skutočností, ktoré žalovaný uviedol v konaní, poukazuje na určité ustanovenia ZOHS používajúce pojem „Koncentrácia, ktorá podlieha kontrole“. Uvedené skutočnosti sa však dovtedy v spore neobjavili. Prvostupňový súd navyše žalobcovi neponúkol možnosť vyjadriť sa k danému právnomu názoru prostredníctvom prerokovania medzi účastníkmi. Z tohto dôvodu považuje žalobca postup prvostupňového súdu za odňatie možnosti konania pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

Ďalej žalobca v odvolaní voči rozsudku prvostupňového súdu uvádza, že nevidí dôvod na nesprístupnenie dopytovaných informácií z dôvodu, že informácie podľa neho netvoria predmet kontroly resp. dohľadu, a preto nemôžu spadať pod zákonný režim podľa § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Pre zodpovedanie otázky, či dopytované informácie tvoria predmet kontroly resp. dohľadu je rozhodujúce posúdenie toho, akú činnosť žalovaný konaním o koncentracii vykonáva. Žalobca poukazuje na poznámku pod čiarou pri citovanom ustanovení § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a síce, že príkladmo sa uvádzajú predpisy, ktoré regulujú interné kontrolné predpisy vo verejnej správe alebo regulujú špecifické dohľadacie procesy nad osobitne regulovanými subjektmi alebo činnosťami (napríklad zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov, zákon č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 340/2005 Z.z., zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 39/1993 Z.z. o Najvyššom kontrolnom úrade Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, zákon č. 541/2004 Z.z. o mierovom využívaní jadrovej energie (atómový zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Žalobca ďalej nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu, ktorý uvádza, že nesprístupnenie dopytovaných informácií je odôvodnené požiadavkou verejného a súkromného záujmu. Žalobca považuje tento záver prvostupňového súdu za arbitrárny. Žalobca rozumie, že určité informácie, ktorými žalovaný disponuje môžu obsahovať aj informácie, ktoré môžu byť pre žalovaného alebo účastníkov konania o koncentracii citlivé, a ktoré nepodliehajú sprístupneniu v rámci obchodného tajomstva podľa § 10 zákona o slobodnom prístupe k informáciám alebo inej výnimky tohto zákona. V nadväznosti na to uvádza, že informácie sú buď obchodným tajomstvom (alebo spadajú pod určitú výnimku zo sprístupnenia podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám) a nemožno ich sprístupniť alebo nie sú obchodným tajomstvom (a nespádajú pod určitú výnimku zo sprístupnenia podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám) a musia byť sprístupnené.

Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 31.10.2014 uviedol, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu považuje za vecne správny a vydaný v súlade so zákonom.

Vo vyjadrení k odvolaniu proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný reaguje na údajné porušenie práva na spravodlivý proces. Tvrdí, že prvostupňový súd neposúdil vec právne inak, ale len na podporu príslušného právneho posúdenia využil aj ďalšie právne úvahy.

Tvrdí, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu nepopiera zmysel a poslanie zákon o slobodnom prístupe k informáciám, nakoľko samotný zákon predvída obmedzenie prístupu k informáciám. Vzhľadom na to, že pojem „výkon dohľadu“ je stanovený priamo ZOHS, ustanovenie § 1 priamo pokrýva aj výkon právomoci úradu pri vedení správneho konania pri konaní o koncentracii. Konaním o koncentracii je realizovaný dohľad žalovaného s cieľom zabráneniu realizácii transakcií, ktorými by sa, zjednodušene povedané, vytvoril priestor pre deformáciu trhu a hospodárskej súťaže.

V konaní o koncentracii žalovaný zhromažďuje veľké množstvo informácií, ktoré sú citlivými informáciami. Z tohto pohľadu je preto na mieste okrem iného i zabezpečenie ochrany súkromného záujmu. Sprístupnením informácií z administratívneho spisu komukoľvek a bez preukázania právneho záujmu na veci, nad rámec stanovený ZOHS, by mohlo dôjsť k zmareniu nielen účelu konania, ale aj samotnej transakcie účastníkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 (päť) dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods.1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že žalobca žiadosťou zo dňa 13.07.2012 žiadal žalovaného o sprístupnenie informácií týkajúcich sa koncentracie podnikateľov Agrofert Holding, a.s., Česká republika a Euro Bakeries Holding, a.s., Česká republika, a to:

- a) Oznámenie koncentracie vrátane jeho doplnení.
- b) Návrh podmienok a povinností navrhnutých oznamovateľom (ak k nemu došlo) vrátane všetkých príloh, napr. tzv. tlačivá RM obsahujúceho informácie týkajúce sa záväzkov predpokladaných podľa čl. 6 ods. 2 a čl. 8 ods. 2 Nariadenia ES č. 139/2014.
- c) Dotazník zasielaný žalovaným v rámci posudzovania návrhu podmienok a povinností, resp. testovania trhu.
- d) Výzva pred vydaním rozhodnutia zaslaná žalovaným v zmysle § 33 zákona č. 136/2001 Z.z..
- e) Vyjadrenie oznamovateľa k výzve pred vydaním rozhodnutia.
- f) Rozhodnutie zo dňa 26.06.2012, ktorým žalovaný zakázal koncentráciu podnikateľov Agrofert Holding, a.s., a Euro Bakeries Holding, a.s..
- g) Obsah spisu správneho konania.

Rozhodnutím č. 2012-016-I/32E/PMÚ SR/2012 zo dňa 06.08.2012 žalovaný, ako povinná osoba nevyhovел podľa § 18 ods. 2 v spojení s § 10 a § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám a podľa § 46 a nasl. Správneho poriadku z dôvodu, že informácie požadované žalobcom v žiadosti označené pod bodmi a), b), c), d), e) a g) sú informáciami, ktoré tvoria podmet dohľadu žalovaného podľa ustanovenia § 1 ZOHS a podľa § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám spadajú pod obmedzenie prístupu k informáciám a informácie požadované žiadateľom v žiadosti označené pod bodom (f) nie je možné v zákonom o slobodnom prístupe k informáciám vymedzenej lehote sprístupniť z dôvodov ochrany obchodného tajomstva v súlade s § 10 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, keď vo veci bolo vydané rozhodnutie č. 2012/FH/3/1/029 zo dňa 29.06.2012 žalovaný však zistil, že z tohto rozhodnutia ešte nie je spracovaná verejná verzia a preto nie je možné rozhodnutie sprístupniť, keďže toto rozhodnutie obsahuje obchodné tajomstvo. Žalovaný oznámil žalobcovi, že mu zašle požadované rozhodnutie bezprostredne po tom, čo bude jeho verejná verzia vypracovaná. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca dňa 21.08.2012 rozklad. Rozhodnutím č. 2012-019-II/32E/PMÚ SR/2012 zo dňa 06.09.2012 predseda žalovaného rozklad žalobcu zamietol. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, osobami povinnými podľa

tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 <. Zb. o správnom konaní - Správny poriadok).

Podľa § 1 ZOHS, účelom tohto zákona je ochrana hospodárskej súťaže (ďalej len „súťaž“) pred jej obmedzovaním, ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj v prospech spotrebiteľov a úprava právomoci a pôsobnosti Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) pri dohľade nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona.

Podľa § 9 ods. 1 ZOHS, koncentrácia na účely tohto zákona je proces ekonomického spájania podnikateľov, ktorým je a) zlúčenie alebo splynutie dvoch alebo viacerých samostatných podnikateľov, alebo b) získanie priamej alebo nepriamej kontroly jedným podnikateľom alebo viacerými podnikateľmi nad podnikom alebo nad časťou podniku iného podnikateľa alebo podnikateľov.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi prvostupňového súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

K argumentu, ktorým žalobca namieta odňatie možnosti konať pred súdom odvolací súd uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednáwanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva O.s.p. za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Medzi najzávažnejšie prípady odňatia možnosti konať pred súdom možno zaradiť situácie, keď súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania a neboli na to splnené podmienky, ak účastníka na pojednávanie riadne nepredvolal alebo ak rozhodol bez toho, aby bola dodržaná zákonom ustanovená lehota na prípravu pojednávania. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/96/2010 zo dňa 20. mája 2010)

Žalovaný vo svojom odvolaní proti rozsudku prvostupňového uvádza, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď tvrdí že „Súd by predsa nemal nad rámec argumentov strán vymýšľať a hľadať argumenty, ktoré môžu byť v prospech jednej z nich a znevýhodniť tak druhú stranu - v tomto prípade žalobcu“. Žalobca na tomto mieste tvrdí, že odvolací súd poukázal na niektoré ustanovenia ZOHS používajúce slovné spojenie „Koncentrácia, ktorá podlieha kontrole“, na ktoré vo svojom konaní

nepoukázal žalovaný.

Odvolací súd po preštudovaní spisu nepovažuje tento odvolací dôvod žalobcu za odôvodnený, pretože v rozhodnutí predsedu žalovaného č. 2012-019-II/32EPMÚ SR/2012, ktorým zamietol rozklad žalobcu, rovnako ako aj v žalobe proti rozhodnutiu o rozklade, vo vyjadrení žalovaného k žalobe a konečne rozsudku prvostupňového súdu sa za podstatnú otázku považuje to, či žalovaný svojím konaním vykonával dohľad resp. kontrolu.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konanie podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je dôsledne ovládané dispozičnou zásadou. Z toho vyplýva, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *iudex ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia (R 10/1997 ZSP, R 58/2001).

Súd prvého stupňa podľa názoru Najvyššieho súdu nepreskúmal konanie žalovaného nad rámec dôvodov žalobcom v žalobe vymedzených, ale naopak v rozsahu a v rámci týchto dôvodov. Uvádzanie iných, resp. ďalších ustanovení zákona, z ktorých nielen gramatickým ale aj systematickým a teleologickým výkladom vyplýva záver, ktorý bol kľúčovým pre právne posúdenie veci možno považovať za vykonávanie plnej jurisdikcie správnych súdov. Plná jurisdikcia súdov v správnom súdnictve predstavuje možnosť súdu preskúmať nielen právnu ale aj skutkovú a vecnú stránku rozhodnutia.

Najvyšší i Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre viackrát zaujali stanovisko, že obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp.zn. II. ÚS 10/99, II. ÚS 184/03, či II. ÚS 514/2010). Ústava Slovenskej republiky v článku 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha. Účelom ustanovenia § 11 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobode informácií je chrániť informácie týkajúce sa (okrem iných) výkonu kontroly orgánov verejnej moci podľa osobitných predpisov. Vychádzajúc z tohto právneho názoru Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za správny záver, že žalobcom uplatnené právo na informácie je obmedzené zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, ktorý nedovoľuje žalovanému ako orgánu kontroly, ktorý je viazaný článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, zverejniť iné informácie týkajúce sa výkonu kontroly než tie, ktoré ustanovuje zákon a ktoré tvoria výsledok kontrolnej činnosti.

Najvyšší súd je toho názoru, že kategorické znenie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z.z. <. o slobodnom prístupe k informáciám neumožňuje iný výklad obmedzenia sprístupnenia informácií týkajúceho sa výkonu kontroly, preto je ho potrebné nevyhnutne vykladať len v kontexte s účelom zákona (a článku 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky), podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Jednotlivé osobitné predpisy vymenúva zákon o slobode informácií iba demonštratívne, nie taxatívne, a to v poznámke pod čiarou, z čoho nemožno vyvodiť, že ustanovenie § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám sa nevzťahuje aj na kontrolu, či dohľad vykonávaný podľa ZOHS. Úvahy žalobcu v tomto smere nie sú legislatívne podložené, žalobca nemôže na základe demonštratívneho výpočtu osobitných predpisov v poznámke pod čiarou k ustanoveniu § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám vyvodiť, že ak zákonodarca do demonštratívneho výpočtu osobitných predpisov, na ktoré sa toto ustanovenie vzťahuje, nezahrnul zákon o ochrane hospodárskej súťaže, predmetné ustanovenie sa na tento právny predpis nevzťahuje. Predmetné ustanovenie sa vzťahuje na tie konania, ktoré konkrétny osobitný zákon označuje za výkon kontroly, dohľadu alebo dozoru.

Najvyšší súd, ako už bolo skôr uvedené, z administratívneho spisu zistil, že žalobca podal dňa 13.07.2012 žiadosť o poskytnutie informácie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, o

sprístupnenie dokumentov v žiadosti označené pod bodmi a), b), c), d), e), f) a g) týkajúce sa koncentrácie podnikateľov Agrofert Holding, a.s., a Euro Bakeries Holding, a.s.. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobode informácií ustanovuje, že povinná osoba - žalovaný obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy. Preto nebol dôvod zo strany žalovaného, aby informácie týkajúce sa samotného priebehu kontroly sprístupnil. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že predmetné konanie, o ktorého sprístupnenie spisovej dokumentácie žalobca požiadal, je konaním o kontrole koncentrácií. Koncentrácia je v zákone o ochrane hospodárskej súťaže definovaná ako proces ekonomického spájania podnikateľov, ktorým je získanie priamej alebo nepriamej kontroly jedným podnikateľom alebo viacerými podnikateľmi nad podnikom alebo nad časťou podniku iného podnikateľa alebo podnikateľov. Najvyšší súd má za to, že predmetné konanie o kontrole koncentrácií napĺňa podmienky stanovené v § 11 ods. 1 písm. h/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a teda že predmetom tohto konania je výkon kontroly orgánom verejnej moci, a teda žalovaný konal správne, keď žalobcovi nesprístupnil spisový materiál k predmetnému konaniu.

Predmetom tohto súdneho konania bolo posúdiť, či postup a rozhodnutie povinnej osoby boli v prípade žalobcovej žiadosti zákonné podľa zákona o slobode informácií. Z uvedeného zákona povinnosť žalovaného poskytnúť žalobcovi ďalšie informácie než tie, ktoré mu poskytnuté boli, nevyplýva (§ 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z.z.).

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok žalobcov, Najvyšší súd Slovenskej republiky osvojením si argumentácie prvostupňového súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. <. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a teda rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 2595/2012 <.-63 zo dňa 15.07.2014 potvrdil ako vecne a právne správny.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. <., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo a teda súd právo na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.